

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנֵי פְּרָשֹׁת יִתְרוֹ י"ט שְׁבַט, ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / שְׁנֵי עִם רִש"י

הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת עַל עֵינָן שֶׁהִתְרַחַשׁ אַחֲרֵי מִתּוֹן תּוֹרָה:

יִתְרוֹ רָאָה שֶׁמֹּשֶׁה מְקַדֵּשׁ זְמַן רַב מְאֹד לְעֲנוֹת לְשִׁאלוֹת שֶׁל אֲנָשִׁים וּלְשִׁמְשׁ בְּבֵית דִּין עֶבֶר כָּל מִי שֶׁהָיָה לוֹ שִׁאלוֹת ו/ אוּ וְכוּחִים עִם חֲבֵרוֹ. מֹשֶׁה הָיָה יוֹשֵׁב וְכֹלָם הָיוּ עוֹמְדִים.

יִתְרוֹ שָׁאַל אֶת מֹשֶׁה, מִדּוּעַ כָּלֵם צְרִיכִים לְעַמֵּד- אֵין עוֹמְדִים בְּפְנֵי הַשׁוֹפֵט. מֹשֶׁה הִסְבִּיר שֶׁהוּא לֹא הָיָה רַק שׁוֹפֵט, אֲלָא נִסָּה לְחַלֵּק אֶתֶם אֶת הַהֲלָכוֹת כְּפִי שֶׁהוּא שֹׁמֵעַ מֵאֵת ה'. הָיִיתָ שֶׁהֵם בָּאוּ לְשִׁמְעַ אֶת דְּבַר ה', עֲלֵיהֶם לְעַמֵּד.

יִתְרוֹ אָמַר לְמֹשֶׁה שֶׁהוּא לֹא חוֹשֵׁב שֶׁזֶה רְעִיוֹן טוֹב. מֹשֶׁה רָצָה שְׁכַל הָעַם יִהְיוּ קְרוֹבִים לֵה' כְּמוֹהוּ, אֲבָל בְּאֶמֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עוֹסְקִים יוֹתֵר עִם הָעוֹלָם. יִתְרוֹ אָמַר שֶׁטוֹב יוֹתֵר שְׂאֲנָשִׁים שֶׁגַם עוֹסְקִים עִם הָעוֹלָם יִהְיוּ הַשׁוֹפְטִים לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל.

מֹשֶׁה צְרִיךְ לְבַחֵר אֲנָשִׁים מִיְּחָדִים שֵׁישׁ לָהֶם חֵמֶשׁ מִדּוֹת הַמִּתְאִימוֹת לְשׁוֹפְטִים וּלְמִנּוֹת אוֹתָם בְּאַחֲרָאִים עַל קְבוּצוֹת מִתּוֹךְ עִם יִשְׂרָאֵל. יִהְיֶה שׁוֹפֵט לְכָל עֲשָׂרָה יְהוּדִים, וְכָל קְבוּצָה שֶׁל חֲמִישִׁים, מֵאָה וְאַלְף.

אִם הֵם נִשְׁאָלִים שִׁאלָה מְאֹד קָשָׁה, שְׂאֵינִם יְכוּלִים לְעֲנוֹת, רַק אִזּוֹ הֵם צְרִיכִים לְבוֹא לְמֹשֶׁה.

תְּהֵלִים / יוֹם י"ט לַחֲדָשׁ פְּרָקִים צ- צ"ו

בְּתֵהִלִּים שֶׁל הַיּוֹם יִשְׁנוּ הַפְּרָק שֶׁהַלּוּיִם הָיוּ שָׂרִים בְּבֵית הַמְּקַדֵּשׁ בְּיוֹם הַשַּׁבָּת- שִׁיר שֶׁל יוֹם שְׁאוֹתוֹ אוֹמְרִים לַיּוֹם הַשַּׁבָּת.

אֶחָד הַפְּסוּקִים בְּפָרָק זֶה מְדַבֵּר עַל כֹּךְ שְׁכֹלֵם מוֹדִים לֵה' בְּשַׁבָּת. חֲסִידוֹת מְסַבְּרָה שֶׁהַמְּלִים "טוֹב לְהוֹדוֹת לֵה'" – הַטוֹב שֶׁל ה' גּוֹרֵם לְאֲנָשִׁים לְשַׁבַּח אֶת ה'. כְּמוֹכֵן ה' תָּמִיד טוֹב, אֲבָל בְּשַׁבָּת נִתֵּן לְהַרְגִישׁ זֹאת וְלִכְּן זֹאת הַסִּבָּה שֶׁבְּמִיחָד בְּיוֹם הַשַּׁבָּת הַטוֹב שֶׁל ה' גּוֹרֵם לָנוּ לְרָצוֹת לְשִׁיר לְהוֹדוֹת וּלְשַׁבַּח לוֹ.

שַׁבָּת הִיא בְּסוּף הַשָּׁבוּעַ, אֲבָל הִיא גַם נוֹתֶנֶת כֹּחַ לְשָׁבוּעַ שְׂאֲחֲרָיו. הַהַרְגָּשָׁה הַזֹּאת שֶׁל קִרְבָּה לֵה' בְּשַׁבָּת

תניא / לקוטי אמרים תניא פרק כ"ג (י"ט שבט שנה מעברת)

המצוות נקראות בזהר – איברים דמלכא- חלקי הגוף של המלך (ה'). ישנם חלקים רבים בגוף, ידים, רגלים, עינים ופה. אבל כל אחד מהחלקים האלה לא מנסה לעשות תפקיד שונה, כלם הם כלים לאדם לעשות את רצונו. אם יש לכם רצון לשתות, הרגלים והידיים פועלות יחד באופן אוטומטי לעשות את מה שאנחנו רוצים. אם הרצון הוא לומר משהו יפה לחבר, הפה ינוע מיד כדי לומר את המלים היפות. אותו דבר לגבי מצוות, "חלקי הגוף של ה'" הם הדרך שבה מביעים את מה שה' רוצה, את הרצון של ה' בעולם. הדלקת נרות שבת, הנחת תפלין, נתינת צדקה הם כלים להראות מה ה' רוצה. לכן בדיוק כמו שכל הגוף שלנו הוא חלק מהרצון שלנו, כיון שמוכן לעשות תמיד את מה שאנו רוצים, מצוות הם הבטוי לרצונו של ה' לכן למרות שה' מסתר בכל חלקי העולם, המצוות מראות לנו מה ה' רוצה באמת, וה' איננו מסתר במצוות.

היום יום / י"ט שבט

הרמב"ם מלמד מהי כל אחת מתרי"ג המצוות. המצוה הראשנה אותה מונה הרמב"ם היא הדבר הראשון שה' אמר לבני ישראל בעשרת הדברות, לדעת שכל החיות שלנו מגיעה מאת ה' ושאינו עוד ה' שברא את הכל. המצוה הזו משתמשת בחלק מיוחד בגוף היהודי שאלינו לא מגיעות מרבית המצוות. תפלין, הדלקת נרות, נרות שבת ונתינת צדקה משתמשים בהם בראש. הליכה לבית הכנסת, בקור חולים וכדו' – רגלים. הבדלה עינים. אמירת דברים טובים על חבר- פה. המצוה כהן היא מצוה **למח** שלנו, צריכים ללמד מה התורה מלמדת אותנו על ה'. כל יהודי מאמין בה' ומוכן לעשות כל מה שה' רוצה. אבל המצוה הזו אומרת לנו שלא מספיק רק להאמין בה'. צריך להשתמש בשכל כדי להבין עד כמה שאפשר. עושים זאת על ידי למוד חסידות שעוזרת לנו להבין את ה'.

ספר המצוות / מצות עשה רמ"ה

המצוה היומית, היא אותה מצוה שלמדנו בימים האחרונים, **מצות עשה רמ"ה**, היא על אדם שמוכר או נותן משהו לאדם אחר. התורה מלמדת שיש לקנות את הדבר, על ידי שמראים שהוא שייך לאדם שקנה. אחת הדרכים היא על ידי שמגביהים את החפץ.

רמב"ם / הלכות שלוחים ושתפים פרקים ב', ג', ד'

ברמב"ם היום לומדים עוד על שליח שנשלח לבצע משימה עבור השולח ועל שתפים שעובדים יחד. **בפרק ב'** – אחד הדברים שלומדים הוא שמי שהוא מתחת לגיל מסים איננו יכול להיות שליח. אם אדם שולח ילד כשליח, זו אשמתו הבלעדית של השליח אם משהו נאבד או נשבר.

במובן, אפילו ילד יכול להיות שליח של הרבי!

בעבר בכנוס השלוחים העולמי היו קוראים לכנוס הילדים "כנוס ילדי השלוחים" אולם בהתאם לשיתת הרבי על הכח המיוחד שיש לילדים בשליחות, הבינו האחראים שעליהם לשנות את השם ולקרא לכנוס "צעירי השלוחים". הילדים אינם רק ילדים של שלוחים, הם שלוחים בעצמם!!!

פרק ג' - מלמד כיצד אדם יכול לשלח שליח שיטען עבורו בבית הדין (בדומה לעורך דין)

פרק ד' - מתחילים ללמד כיצד אנשים יכולים להפך לשתפים בעסק.

(ראה מאמר מרגלא בפומיא דרבא ה'תשמ"ו)

זרכי החסידות / לדאג לגוף

כל כף הרבה דברים מיחדים יקרו בזמן הגאלה. אנו לומדים שכל אחד מהדברים המיחדים האלה יהיה שכר שאותו נרויח על משהו שאנו מקימים בעודנו בגלות.

מה החלק העקרי בנו? הגוף או הנשמה?

הנשמה במובן! הנשמה היא הנותנת לנו חיות, גוף בלי נשמה לא יכול לחיות יותר.

אבל כאשר המשיח יבוא, הדברים ישתנו. לאמתו של דבר הגוף היהודי מגיע ממקום עוד יותר גבוה ועוד יותר קרוב לה'. בזמן לעתיד לבוא, (לא מיד, אלא שלב מאחר יותר בביאת המשיח) הגוף יהיה הדבר העקרי. הגוף אפלו לא יצטרך עוד את החיות של הנשמה. במקום זה הנשמה תקבל חיות מהגוף.

לא נצטרך עוד אפלו לאכול או לשתות בגלל שלגוף תהיה כזו חיות חזקה שזה יהיה כמו אכל שמשמר את הנשמה שלנו בפנים.

ואיך נזכה לדבר כה מיחד? אנו צריכים להראות לה' שאנו מטפלים עכשו בגוף שלנו, היות שאנו יודעים שבעתיד נראה עד כמה הוא מיחד. אנו צריכים להראות לה' שאנו מקפידים להיות בריאים ולא לעשות שום דבר שיכול להזיק לגופנו. בשאנו עושים זאת, וזוכרים שזו מצוה, זה יעזר לנו להיות מוכנים לזמן שבו כלם יראו עד כמה גדולה מעלת גופו של היהודי.

האדמו"ר הרי"ץ ספר ספור: פעם הוא דבר עם אביו, הרבי הרש"ב. הרבי הרש"ב הראה לו את ידו ואמר "ראה כמה יקרה היא היד, ה' השפיע לעולם כל כף הרבה תורה וכל כף הרבה מצוות עבור היד הזו. הוא הראה כף לאדמו"ר הרי"ץ עד כמה יקר הגוף של היהודי.

(שיתת שבת פרשת בשלח תשי"ד)

תפלה / יהיו לרצון

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

התחלנו תפילת שמונה עשרה בפסוק "ה' שפתי תפתח". הגמרא אומרת שגם מסימים את תפילת שמונה עשרה בפסוק. אחרי שמסימים את הברכה האחרונה אומרים "יהיו לרצון" מבקשים מה' שהתפלות שלנו יתקבלו.

יהיו לרצון אמרי פי - שהמלים שאנו אומרים, בין אם הן עם כונה או לא יהיו רצויות לפני ה'.

והגיון לפי לפניך - וגם המחשבות שאני חושב בתפלה

ה' צורי וגואלי - ה' שהוא החזק ומביא הגאולה.

בחלקים רבים מהתפלה מסימים בבקשה על הבאת הגאולה ולכן כף גם כאן.

גְּאֵלָה וּמְשִׁיחַ / מְשִׁיחַ וּמִתְּוֹרָה

מְקַדֵּשׁ לְעֵלְוֵי נְשָׁמַת סְבַתְנֵנוּ הָאֵהוּבָה מֵרַת מְרִים צִימְעַל בֵּת הָרַב יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִי־דָמֶן

הַמְּטוֹרָה שֶׁל בְּרִיאַת הָעוֹלָם הִיא בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ וְתַחֲזִית הַמַּתִּים. אִז אַחַדוֹת ה' תִּתְגַּלֶּה בְּכָל הָעוֹלָם.

הַיּוֹדְעִים אַתֶּם מְתֵי עוֹד הַרְגֵּשׁה אַחַדוֹת ה' בְּעוֹלָם?

בְּזֶמֶן מִתְּוֹרָה.

מִתְּוֹרָה הִיא טְעִימָה שֶׁל מְשִׁיחַ.

דַּבֵּר זֶה קָרָה פְּעַם אַחַת, וּבִיָּדֵינוּ הַכַּח לְגַרֵם שֶׁזֶה יִקָּרָה שׁוּב. וְהַפְּעַם בְּזֶמֶן הַגְּאוּלָּה, הַהִתְגַּלּוּת הַזֶּה

תִּתְקַיֵּם לְנֶצַח.

(תְּנִיא פָּרָק ל"ו)